

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Z. F.**, bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. M. S., advokátom v K., proti odporkyni **M. K.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. D. K., advokátkou v B., **o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 15 000 €**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 13 C 201/2009, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. septembra 2011 sp. zn. 11 Co 240/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a .**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporkyni náhradu trov dovolacieho konania 374,38 € k rukám právnej zástupkyne odporkyne JUDr. D. K., advokátky v B., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom z 23. júna 2010 č. k. 13 C 201/2009-251 zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal voči odporkyni zaplata sumy 15 000 € ako nemajetkovej ujmy titulom ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne osobitným uznesením. Dospel k záveru, že v danom prípade zo strany odporkyne nešlo o konanie predstavujúce neoprávnený zásah do práv a oprávnených záujmov navrhovateľa chránených ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odporkyňa v rámci plnenia svojich zákonných povinností ako znalkyne na základe svojej odbornosti a pokynu súdu – po odmietnutí navrhovateľa podrobiť sa psychiatrickému vyšetreniu – hodnotila a ustálila jeho zdravotný stav (s vysokou pravdepodobnosťou). K tvrdeniam navrhovateľa, že kvôli potvrdenej diagnóze X. (u neho neexistujúcej) za M. sa nevie pracovne uplatniť a znaleckým posudkom mu odporkyňa zabezpečila trvalé domáce väzenie a zabránila v rekvalifikácii na inú prácu, súd prvého stupňa poukázal na absenciu súvislosti medzi znaleckým posudkom (ktorý bol vypracovaný

k 27.11.2007) a prepustením navrhovateľa zo služobného pomeru k 30.9.1998, teda 9 rokov spätne dozadu. Diagnóza navrhovateľa „zmiešaná porucha osobnosti“ bola psychologickými a psychiatrickými vyšetreniami potvrdená, na základe čoho bol navrhovateľ v súlade so zákonom prepustený zo služobného pomeru príslušníka Z..

Krajský súd v Košiciach na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 21. septembra 2011 sp. zn. 11 Co 240/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Stotožnil sa so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a to aj s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukázal. Súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, vykonal v potrebnom rozsahu dokazovanie a vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov a prednesov účastníkov vyplynuli. Uviedol, že po správnom vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré podradil pod správny hmotnoprávny predpis (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka). O trovách konania nerozhodol, lebo o nich rozhodne súd prvého stupňa až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie. Žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudky oboch stupňov súdov, keďže ide o nebezpečné konanie pre slovenské obyvateľstvo zo strany odporkyne a teda rozhodnutia súdov sú nesprávne. Podľa jeho názoru okresný súd neúplne zistil skutkový stav veci, nevykonal navrhnuté dôkazy a tak dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm.b/, c/ O.s.p.).

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie zamietol a žiadala priznať jej právnej zástupkyňi náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený

rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodit' z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie navrhovateľa by mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska § 238 O.s.p., ale skúmal, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napr. R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené

v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania navrhovateľa preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ tvrdil, že v konaní neboli vykonané navrhované dôkazy, nebol úplne zistený skutkový stav a teda došlo k inej vade konania (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) a vec súdy nesprávne právne posúdili.

Dovolací súd uvádza, že ani v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm.f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999). Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Pokiaľ dovolateľ svoje dovolanie ďalej odôvodnil tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že inú procesnú vadu (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vždy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Rovnako nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný

prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko v danom prípade dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná existencia väd konania v zmysle § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní právo na náhradu trov vzniklo procesne úspešnej odporkyni (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej priznal náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za jeden úkon právnej pomoci, a to vypracovanie vyjadrenia odporkyne k dovolaniu navrhovateľa (§ 14 ods. 1 písm.b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tieto úkony právnej pomoci určil dovolací súd podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 304,39 € plus režijný paušál 7,60 € plus DPH 20 % 62,39 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky), spolu 374,38 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2015

JUDr. Martin Vladik, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová